

re en arbejdsprøvning for at finde ud af, hvor meget eller om den enkelte vil være i stand til at arbejde. Det samme er tilfældet, hvis man f.eks. venter på en lægebehandling, eller der er rejst en sag om erstatning for arbejdsskade eller en sag om førtidspension.

Man skal jo i den forbindelse være opmærksom på, at mennesker ikke skal ende på sygedagpenge resten af deres liv. Med indførelsen af tidsbegrænsningen i 1982 ønskede den daværende borgerlige regering lige netop at sikre, at der er et ordentligt incitament for både kommunen og den berørte person til at finde en varig løsning.

Det Konservative Folkeparti kan derfor ikke støtte forslaget.

Margrethe Vestager (RV):

SF skal have stor ros og tak for at holde fast i diskussionen i forhold til de langtidssygemeldte.

Området og de ændringer, som er gennemført i løbet af de seneste år, er på udmærket vis, synes jeg, gennemgået af fru Anne-Marie Meldgaard, Socialdemokratiets ordfører.

Det viser jo også klart den daværende regerings optagethed af det her område, nemlig ikke blot en passiv ydelse uden perspektiv, men at der faktisk blev taget ansvar for de mennesker, som var endt i en for dem tilsyneladende udsigtsløs situation, hvor det er helt afgørende, at kommunerne tager et medansvar for det fortsatte perspektiv.

Vi synes, det er stærkt alarmerende tal, som SF har brugt til at belyse sit lovforslag, og finder også, at det er snarlig handling værdigt.

Men vi deler den holdning, som der også er givet udtryk for af Socialdemokratiets ordfører, nemlig at sygedagpenge bør være en kortvarig ydelse, indtil det kan afklares, om der er et fortsat arbejdsmarkedsperspektiv, eller om den enkelte skal have en mere permanent forsørgelse via det offentlige.

Det, som er meget afgørende, er at få en tidlig indsats, og man kan så diskutere, om man har tiltro til kommunerne eller ej, og nogle steder vil det givetvis være evnen og andre steder viljen, det skorter på. Helt afgørende er det i hvert fald, at den lovgivning og de signaler, som kommer fra Folketinget, ikke bliver til ligegyldigheder, hverken for kommunerne eller for de konkrete mennesker, det vedrører.

Vi arbejder meget gerne videre også i forhold til en handling, men synes, at de ting, som blev vedtaget for jo i virkeligheden forholdsvis kort

tid siden, også skal have lov til at vise deres berettigelse. For det er vigtigt, at der er et pres på kommunerne for at tage konkret handling i forhold til de mennesker, som er berørt.

Jeg tror ikke, der er nogen, der lades uberørt af de eksempler, som SF's ordfører bruger i den her forbindelse, og derfor er det også afgørende, at der er en bred enighed om den måde, hele spørgsmålet håndteres på.

På det foreliggende grundlag vil vi ikke stemme for forslaget, men SF kan regne med vores aktive støtte i forhold til det fortsatte arbejde.

Søren Søndergaard (EL):

Vi er enige med forslagsstillerne i, at det er uretmæssigt, at syge mennesker risikerer at miste deres forsørgelsesgrundlag, og det er jo den virkelighed, det sorte hul, som det i dag medfører for mange mennesker.

Kl. 16.10

Vi har tidligere, ligesom SF, bl.a. ved finanslovforhandlingerne stillet forslag om, at varigheidsbegrænsningerne ophæves.

At blive langvarigt syg er i sig selv ulykkeligt og belastende for den enkelte. Det medfører mange spekulationer: Bliver jeg rask? Vil jeg kunne arbejde igen? Bliver jeg fyret, fordi jeg har været syg for længe?

Langvarig sygdom giver også anledning til mange økonomiske spekulationer, fordi man gennem længere tid skal have budgettet til at hænge sammen på trods af det indtægtstab, som det medfører at være henvist til dagpenge som forsørgelsesgrundlag. Oven i de mange spekulationer risikerer man helt at miste sit forsørgelsesgrundlag eller at havne på kontanthjælp.

Det bør være sådan, at udbetalingen af sygedagpenge fortsætter uanset varighed, til man er erklæret rask eller er blevet bevilliget revalidering eller førtidspension. Der skal altså være taget stilling til, hvilke fremtidsmuligheder sygedagpengemodtageren har, og der skal være truffet beslutning om det, således at vedkommende er sikret økonomisk og forsørgelsesmæssigt på den ene eller den anden måde.

Der er eksempler på, at mennesker ryger ud af systemet på grund af langsommelig sagsbehandling i kommunerne. Men der er også mange eksempler på mennesker, hvor personen ikke er så langt i sygehusvæsenet, at det er afklaret, om vedkommende rent faktisk bliver rask igen. Og sådanne situationer vil der være altid, også med et sygehusvæsen helt uden ventelister.